

CRÒNICA LEGISLATIVA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

Primer semestre de 2022

“L’ús del valencià en ‘proporció raonable’ a l’escola i a la resta d’actuacions administratives”

Reyes Marzal Raga*

Resum

A la crònica del primer semestre de 2022 mostrem la interpretació jurisprudencial del concepte jurídic indeterminat “proporció raonable” com a criteri per a l’ensenyament en valencià al sistema educatiu no universitari, així com les exigències de la legislació estatal sectorial envers la retolació de les vies urbanes, que ha de fer-se almenys en castellà. També fem esment a les novetats toponímiques.

Paraules clau: ensenyament en valencià; sistema educatiu no universitari; plurilingüisme; retolació de les vies urbanes; toponímia.

LEGISLATIVE REPORTS ON THE VALENCIAN COMMUNITY

First half of 2022

“The use of Valencian in a ‘reasonable proportion’ at school and in other administrative actions”

Abstract

In the chronicle of the first semester of 2022 we show set forth the jurisprudential interpretation of the indeterminate legal concept “reasonable proportion” as a criterion for teaching in Valencian in the non-university educational system, as well as the requirements of the sectoral state legislation regarding the signaling/signalling of urban roads, which must be done at least in Spanish. We also look at refer to toponymic news/novelties.

Keywords: teaching in Valencian language; non-university education system; multilingualism; signage of urban roads; toponymy.

* Reyes Marzal Raga, professora titular de Dret Administratiu, Universitat de València-Estudi General (UVEG). reyes.marzal@uv.es

Citació recomanada: Marzal Raga, Reyes. (2022). Crònica legislativa de la Comunitat Valenciana. Primer semestre de 2022. “L’ús del valencià en ‘proporció raonable’ a l’escola i a la resta d’actuacions administratives”. *Revista de Llengua i Dret, Journal of Language and Law*, 78, 252-259. <https://doi.org/10.2436/rld.i78.2022.3869>

Sumari

1 El sistema educatiu no universitari i els projectes lingüístics de centre (PLC) com a document d'aplicació del Programa d'educació plurilingüe i intercultural (PEPLI) a la Comunitat Valenciana

- a) No hi ha un dret dels pares a elegir la llengua vehicular en què volen que els seus fills siguen educats
- b) El procediment d'elaboració i aprovació del PLC
- c) Els criteris per a l'elaboració del PLC: la “proporció raonable” entre valencià i castellà, d'acord amb el context socioeducatiu i demolingüístic de cada centre educatiu
- d) La vulneració del dret de protecció de dades de caràcter personal en l'obtenció de la informació per a conèixer el context socioeducatiu i demolingüístic dels centres
- e) L'exigència de PLC amb mesures lingüístiques per a l'alumnat amb dificultats d'aprenentatge d'idiomes o incorporació tardana al sistema educatiu valencià

2 Els beneficiaris de l'acció de foment també han de respectar les normes fixades per l'Acadèmia de la Llengua Valenciana, que és la màxima autoritat lingüística valenciana

3 La retolació de la senyalització de les vies urbanes està sotmesa a la legislació sectorial estatal i ha de fer-se almenys en castellà

4 Toponímia

1 El sistema educatiu no universitari i els projectes lingüístics de centre (PLC) com a document d'aplicació del Programa d'educació plurilingüe i intercultural (PEPLI) a la Comunitat Valenciana

Una vegada més, el plurilingüisme a l'escola valenciana és motiu de confrontació social a la comunitat educativa no universitària. El primer semestre de 2022 hem conegut la publicació de cinc sentències del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana referides als PLC aprovats en els corresponents col·legis, en aplicació dels PEPLI exigits per la [Llei 4/2018, de 21 de febrer, de la Generalitat, per la qual es regula i promou el plurilingüisme en el sistema educatiu valencià](#). En concret, es referim a les següents sentències, totes elles de data 15 de febrer de 2022: [STSJCV núm. 75/2022 \(ROJ: STSJ CV 713/2022. ECLI:ES:TSJCV:2022:713\)](#); [STSJCV núm. 76/2022 \(ROJ: STSJ CV 717/2022. ECLI:ES:TSJCV:2022:717\)](#); [STSJCV núm. 78/2022 \(ROJ: STSJ CV 595/2022. ECLI:ES:TSJCV:2022:595\)](#); [STSJCV núm. 79/2022 \(ROJ: STSJ CV 719/2022. ECLI:ES:TSJCV:2022:719\)](#) i STSVCV núm. 80/2022. En les cinc resolucions jurisdiccionals es posa en qüestió la distribució acadèmica de la llengua (valencià/castellà) en què s'han d'impartir les diferents assignatures de l'educació no universitària en els centres sostinguts amb fons públics, en entendre els demandants que el predomini del valencià suposa la vulneració de diversos preceptes constitucionals i estatutaris, així com de la regulació valenciana en matèria de plurilingüisme.

En tots els supòsits, el TSJCV desestima la vulneració d'un invocat dret dels pares a elegir la llengua vehicular en què volen que els seus fills siguin educats i confirma la correcció del marc jurídic d'aplicació, atès que els PLC analitzats s'aproven sota la vigència de la [Llei 4/2018, de 21 de febrer, de la Generalitat, per la qual es regula i promou el plurilingüisme en el sistema educatiu valencià](#). D'altra banda, analitzats els PLC dels corresponents centres docents, tant pel que fa al procediment per a la seua aprovació com a la concreta distribució de les llengües en funció de la tipologia d'assignatures i demés condicionants fixats per la regulació valenciana per a garantir el coneixement del valencià, es confirmen les resolucions aprovatòries dels PLC dels centres d'educació infantil i primària Villar Palasí de València ([STSJCV núm. 76/2022](#)) i Vicenta Ruso de Santa Pola (STSVCV núm. 80/2022); s'estima parcialment el recurs interposat contra el PLC del centre privat Sagrada Família d'Elda ([STSJCV núm. 78/2022](#)) i s'anul·len els PLC dels CEIP Joaquín Muñoz de Torís ([STSJCV núm. 75/2022](#)) i Beata Inés de Benigànim ([STSJCV núm. 79/2022](#)), en estimar íntegrament els recursos contenciosos administratius interposats.

La [Llei 4/2018, de 21 de febrer, de la Generalitat, per la qual es regula i promou el plurilingüisme en el sistema educatiu valencià](#) defineix el sistema valencià com un sistema educatiu intercultural que té com a llengües curriculars el valencià, el castellà, l'anglès i altres llengües estrangeres (article 3.1). Encomana als centres educatius promoure un ús normal del valencià de conformitat amb la normativa vigent dels usos institucionals i administratius de les llengües oficials en l'Administració de la Generalitat i d'acord amb les prescripcions del Pla de normalització lingüística del centre, amb l'objectiu de garantir l'assoliment de les competències plurilingües i interculturals fixades en la mateixa llei (article 6.2). Així doncs, el PLC, tal com queda definit a l'article 13 de la mencionada [Llei 4/2018, de 21 de febrer](#) és l'instrument mitjançant el qual cada centre educatiu sostingut amb fons públics articula i concreta l'aplicació del PEPLI d'acord amb les característiques pròpies del centre educatiu i del seu alumnat.

Les sentències analitzades en aquesta crònica evidencien la confirmació judicial del plurilingüisme a l'escola valenciana. A la Comunitat Valenciana hi ha 1.338 centres d'educació infantil i primària amb el PLC aprovat, majoritàriament amb el quòrum reforçat de 2/3 del corresponent consell escolar, per la qual cosa les anul·lacions judicials que ací referim no són significatives per a qüestionar la política educativa de la Generalitat explicitada a la [Llei 4/2018](#), d'acord amb la qual la distribució entre valencià i castellà ha de complir acumulativament dos requisits. El primer, referit a un mínim del 25 % de les assignatures troncales impartides en castellà, exclosa la llengua i literatura castellana. El segon, referit a una "proporció raonable" entre valencià i castellà, d'acord amb el context socioeducatiu i demolingüístic de cada centre educatiu. La interpretació del concepte jurídic indeterminat "proporció raonable" que fa el TSJCV atén a un criteri quantitatiu, on la proporció raonable es fonamenta en una ponderació matemàtica equilibrada entre dues llengües, i és per això que anul·la els PLC on, tot i respectar el mínim del 25 % en castellà i fins i tot superar-lo amb escreix, el fet que la docència en valencià supere en més del doble la docència en castellà no respon al concepte de "proporció raonable". Certament, aquesta interpretació judicial dilueix el valor del context socioeducatiu i demolingüístic, que és un

dels elements determinants per a fonamentar la corresponent resolució administrativa d'aprovació del PLC, i a més desconeix les previsions de la [disposició adicional trenta-vuitena de la Llei orgànica d'educació \(LOE\)](#), d'acord amb la qual la "proporció raonable" de la llengua castellana i la llengua cooficial en els sistemes plurilingüístics, com el valencià, es pot fer de forma heterogènia en el seu territori. Precisament, aquesta heterogeneïtat troba el seu fonament en el context socioeducatiu i demolingüístic de la comunitat educativa, la qual cosa pot justificar una major atribució a la docència en valencià que responga a una "proporció raonable". I és que, tal com diu el Consell Valencià de Cultura, en els contextos en els quals hi ha una llengua predominant i una altra minoritzada, el model lingüístic més efectiu és l'exposició plena a la llengua de menor implantació social. D'altra banda, hem de valorar molt positivament el fet que la [Llei 4/2018](#) fixe un únic PLC per a cada centre docent, acabant així amb els models educatius anteriors de doble línia (valencià/castellà), que no feien altra cosa que segregar l'alumnat en detriment de la normalització de l'ús del valencià a l'escola. Seguidament assenyalarem les qüestions jurídiques més destacades a les referides sentències del TSJCV.

a) No hi ha un dret dels pares a elegir la llengua vehicular en què volen que els seus fills siguen educats

En les sentències objecte de la present crònica es reproduïxen els arguments desestimatoris d'una presumpta vulneració dels [articles 14 i 27 de la Constitució espanyola \(CE\)](#), dintre dels quals els recurrents entenen que s'inclou el dret dels pares a elegir la llengua vehicular en què els seus fills han de ser educats. Recorda el TSJCV que cap d'aquests preceptes constitucionals reconeix el referit dret dels pares. D'una banda, [l'article 27 CE](#), suposa, *de lege data*, un instrument de participació dels pares que s'ha de fer efectiu d'acord amb els mecanismes establerts en la llei. A la Comunitat Valenciana, el règim jurídic legal de les llengües en l'educació no universitària ve establert a la [Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació \(LOE\)](#) i en les prescripcions de [l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana](#), integrant de l'anomenat bloc de la constitucionalitat, de forma que el dret a rebre ensenyament en castellà no és un dret incondicionat, sinó que es configura "dins del marc de la programació educativa". Tampoc hi ha vulneració de [l'article 14 CE](#), al no apreciar discriminació a conseqüència de les resolucions administratives d'aprovació dels corresponents PLC, tot i que el seu procediment s'inicia abans de l'admissió de l'alumnat i, per tant, possibilita que els pares puguen optar per un o altre projecte lingüístic en fer una o altra elecció de centre docent. Tampoc s'admet una possible discriminació derivada del marc normatiu d'aplicació. Recorda el TSJCV que el marc normatiu d'aplicació naix de la [disposició adicional trenta-vuitena de la LOE](#) i de les disposicions de la mencionada [Llei 4/2018](#), atesa la derogació i, per tant, la no aplicació als supòsits enjudiciats de la regulació continguda en el [Decret 9/2017, de 27 de gener](#), del Consell, pel qual s'estableix el model lingüístic educatiu valencià i es regula la seua aplicació en els ensenyaments no universitaris de la Comunitat Valenciana, i en el [Decret llei 3/2017, d'1 de setembre](#), del Consell, pel qual s'adopten mesures urgents per a l'aplicació durant el curs 2017-2018 dels projectes lingüístics de centre. La vigència del marc normatiu d'aplicació a les diverses impugnacions ha estat una de les qüestions determinants per a la resolució dels recursos, per la qual cosa el TSJCV s'ha pronunciat envers la transitorietat de les normes aplicables i l'abast de la derogació tàcita que incorpora la [Llei 4/2018](#) per referència a tot allò que no siga contrari a la nova disposició legal, la qual cosa no fa renàixer la vigència dels preceptes reglamentaris que han estat anul·lats en via contenciosa administrativa, encara que aquests preceptes no siguen contraris a les disposicions de la mencionada llei.

b) El procediment d'elaboració i aprovació del PLC

Altre dels motius d'impugnació resolts ha estat la vulneració del procediment per a l'elaboració i aprovació dels PLC, qüestió que tampoc ha estat admesa pel TSJCV pel que fa al seguici de tràmits exigits per la normativa reguladora. Els [articles 2.1 i 6.1 de la Llei 4/2018](#) imposen a tots els centres educatius sostinguts amb fons públics del sistema educatiu valencià l'aplicació del PEPLI. En aplicació del PEPLI, cada centre educatiu elaborarà el corresponent PLC, que serà únic per al centre per un període de quatre cursos escolars. El consell escolar consensuarà la proposta o projecte lingüístic per majoria qualificada de dos terços dels seus membres ([article 16.4](#)), i si no s'arriba a aquesta majoria qualificada, l'Administració educativa determinarà el projecte lingüístic aplicable d'acord amb les avaluacions i el context socioeducatiu i demolingüístic del centre ([article 16.5](#)). La direcció del centre educatiu definirà i elevarà la proposta de projecte de centre per a autoritzar-lo o, si escau, modificar-lo davant la conselleria competent en matèria d'educació ([article 16.3](#)).

En els supòsits enjudiciats, tres dels cinc centres varen aprovar els PLC per majoria qualificada de dos terços del Consell Escolar del centre (CEIP Joaquín Muñoz de Torís, CEIP Vicenta Ruso de Santa Pola i el centre privat Sagrada Família d'Elda), tal com exigeix la [Llei 4/2018](#), mentre que els CEIP Villar Palasí de València i Beata Inés de Benigànim no alcançaren aquest quòrum reforçat de 2/3 al Consell Escolar, per la qual cosa la Direcció General de Política Educativa va adoptar la resolució aprovatòria del PLC, d'acord amb els documents elaborats pels corresponents centres docents. El TSJCV ha declarat conforme a dret la tramitació dels PLC, tot i que, com seguidament es dirà, la interpretació del context socioeducatiu i demolingüístic de certs centres no condueix a una “proporció raonable” entre el valencià i el castellà, i, per tant, anul·la les corresponents resolucions aprovatòries dels PLC.

c) Els criteris per a l'elaboració del PLC: la “proporció raonable” entre valencià i castellà, d'acord amb el context socioeducatiu i demolingüístic de cada centre educatiu

La qüestió de fons dilucidada pel TSJCV en resoldre les impugnacions a les corresponents resolucions aprovatòries dels PLC es resumeix en determinar si la distribució de castellà i valencià fixada en cada cas es va fer en una “proporció raonable”, d'acord amb allò que estableix la [disposició addicional trenta-vuitena de la LOE](#), en la redacció vigent a data d'abril de 2018, i en la [Llei 4/2018](#), en disposar que el PEPLI s'elaborarà d'acord amb les necessitats del context socioeducatiu i demolingüístic del centre i amb l'objectiu de garantir l'assoliment de les competències plurilingües i interculturals fixades per l'[article 6.2 d'aquesta llei](#). La interpretació del concepte jurídic indeterminat “proporció raonable” entre les dues llengües (valencià/castellà), tant en la distribució d'hores lectives com en les assignatures troncales, la valora el TSJCV en funció de les circumstàncies de cada centre i de l'entorn en què s'ubica, és a dir, en base a l'anàlisi del context socioeducatiu i demolingüístic del centre que s'ha incorporat en el procés d'elaboració del corresponent PLC, tal com hem assenyalat a l'apartat anterior, i atén a l'anàlisi percentual de la llengua materna o majoritària de l'alumnat, mares, pares i docents.

Tot i reconèixer el manteniment de la llengua pròpia com a centre de gravetat del sistema educatiu valencià i que l'anàlisi del context socioeducatiu i demolingüístic dels centres pugua mostrar que l'alumnat es desenvolupa en els àmbits familiars predominantment en valencià, el TSJCV recorda que s'ha de fer efectiva la presència vehicular del castellà en una “proporció raonable” que no faci il·lusòria o siga un artifici de mera aparença de l'obligada utilització del castellà com a llengua vehicular. En conseqüència, en la mesura en què eixos percentatges resulten equilibrats, el TSJCV confirma les resolucions impugnades, desestimant així els recursos interposats contra els PLC dels CEIP Vicenta Ruso de Santa Pola i Villar Palasí de València. Per contra, declara nuls els PLC dels CEIP Joaquín Muñoz de Torís i Beata Inés de Benigànim, en reservar a l'ensenyament en valencià més del doble de temps lectiu corresponent a les assignatures troncales, exceptuant la llengua i literatura castellana, tot i acomplir un mínim del 25 % exigít per la [disposició addicional trenta-vuitena de la LOE](#). En el cas del CEIP Beata Inés de Benigànim, el PLC aprovat fixava per a l'educació infantil un 65 % en valencià, un 25 % en castellà i un 11 % en anglès, i per a l'educació primària un 53 % en valencià, un 32 % en castellà i un 17 % en anglès. En el cas del CEIP Joaquín Muñoz de Torís, els percentatges aprovats per a l'educació infantil eren de 64 % en valencià, 26 % en castellà i 11 % en anglès, mentre que per a l'educació primària eren de 56 % en valencià, 28 % en castellà i 17 % en anglès.

El que ve a dir-nos el TSJCV és que, tot i respectar els percentatges mínims que fixa la [LOE](#) per a la distribució de la llengua en què s'ha d'impartir la docència en els territoris amb llengua pròpia, en concret un mínim de 25 % per al castellà, l'exigència de mantindre una “proporció raonable” entre les dues llengües vehiculars no pot emparar una reserva a l'ensenyament en valencià que supere en més del doble de l'horari lectiu a la corresponent al castellà.

d) La vulneració del dret de protecció de dades de caràcter personal en l'obtenció de la informació per a conèixer el context socioeducatiu i demolingüístic dels centres

El coneixement del context socioeducatiu i demolingüístic dels centres, element determinant per a l'elaboració del corresponent PLC, exigeix la prèvia informació de la realitat lingüística de la comunitat educativa, la qual cosa, per al curs acadèmic 2018-2019 a què es refereixen els PLC impugnats, es va fer mitjançant la realització d'uns formularis nominatius que, en no complir la finalitat de tractament de dades personals d'acord amb la normativa aplicable, va ser objecte de la [resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades \(AEPD\), de](#)

[14 de desembre de 2021 \(PS/00109/2021\)](#), en què es va sancionar la Generalitat Valenciana amb apercibiment. La infracció no consisteix en recollir informació excessiva en els corresponents formularis, ni tampoc en tractar-se de dades sotmeses a especial protecció, sinó que el tractament de dades de caràcter personal que es va fer era excessiu. L'ús de nom i cognoms en els qüestionaris que havien d'omplir els docents i l'alumnat, d'acord amb el model facilitat per la Conselleria d'Educació, no era necessari per a la finalitat establerta a la [Llei 4/2018](#), i es considera excessiu en la mesura que podrien haver-se utilitzat mesures d'anonimització als formularis emplenats, per la qual cosa imposa la sanció d'apercebiment, prevista en la protecció de dades de caràcter personal per a les infraccions comeses per les administracions públiques.

e) L'exigència de PLC amb mesures lingüístiques per a l'alumnat amb dificultats d'aprenentatge d'idiomes o incorporació tardana al sistema educatiu valencià

La [Sentència del TSJCV núm. 78/2022](#), referida al PLC aprovat per al centre privat Sagrada Família d'Elda estima parcialment el recurs perquè el PLC no recull mesures especials per als alumnes amb particulars dificultats d'aprenentatge d'idiomes o d'incorporació tardana al sistema educatiu valencià. Aquesta previsió es conté de manera inequívoca a l'[article 15.e de la Llei 4/2018](#), en què s'exigeix que cadascun dels projectes lingüístics concrete i adeqüe per al corresponent centre educatiu el tractament lingüístic de les persones nouvingudes i de l'alumnat vulnerable (alumnat procedent d'entorns deprimits i alumnat amb dificultats d'adquisició i aprenentatge de llengües).

2 Els beneficiaris de l'acció de foment també han de respectar les normes fixades per l'Acadèmia de la Llengua Valenciana, que és la màxima autoritat lingüística valenciana

En relació amb l'acció de foment del valencià, fem esment a la [Sentència del TSJCV núm. 250/2022 \(ECLI:ES:TSJCV:2022:3934. Id Cendoj: 46250330042022100205\)](#), per la qual es desestima el recurs d'apel·lació interposat per l'associació cultural Lo Rat Penat contra la Sentència 165/2019, de 10 de juny, dictada pel jutjat contenciós administratiu núm. 6 de València en el procediment ordinari 469/2018. El TSJCV confirma la resolució judicial impugnada, en apreciar l'incompliment de les bases de la subvenció convocada per la Diputació de València en favor d'entitats sense ànim de lucre que desenvolupen activitats culturals d'acord amb la normativa lingüística fixada per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, que és la màxima autoritat lingüística valenciana d'acord amb l'[article 6.8 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana](#). El recurrent, que no va impugnar les bases de la convocatòria de subvencions, només reconeix l'autoritat de lingüística valenciana de la Reial Acadèmia de Cultura Valenciana (secció de la llengua d'El Puig), la normativa de la qual segueix en totes les seues actuacions. En conseqüència, el TSJCV confirma la sentència impugnada, declarant que la pèrdua del dret a la subvenció concedida es produeix per l'incompliment del compromís adquirit de respectar per al futur els criteris lingüístics establerts en les bases i durant tot el desenvolupament del procés, per la qual cosa resulta adequat el procediment de reintegre i no el de revisió dels actes administratius, tal com es va disposar en la resolució de data 28 de novembre de 2017, del diputat de cultura de la Diputació de València, i en la resolució desestimària del recurs de reposició de 2018, del president de la Diputació de València.

3 La retolació de la senyalització de les vies urbanes està sotmesa a la legislació sectorial estatal i ha de fer-se almenys en castellà

Un altre exemple de plurilingüisme s'explicita en la [Sentència del TSJCV núm. 148/2022, de 3 de maig \(ECLI:ES:TSJCV:2022:2655 Id Cendoj: 46250330042022100150\)](#), per la qual es confirma en apel·lació la Sentència núm. 171/2019, de 28 de març, del jutjat contenciós administratiu núm. 4 de València, estimatòria del recurs interposat per la Delegació del Govern a la Comunitat Valenciana contra l'oposició per part de l'Ajuntament de Bellreguard al requeriment efectuat sobre la senyalització de trànsit únicament en llengua valenciana.

La qüestió de fons debatuda és el manteniment per l'Ajuntament dels senyals de trànsit únicament en llengua valenciana, tot i haver estat requerits per la Delegació de Govern per al compliment de la normativa sectorial en matèria de trànsit. En concret, el TSJCV aprecia la infracció de les disposicions de l'[article 56 del Reial decret legislatiu 6/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre trànsit, circulació de](#)

[vehICLES a motor i seguretat viària](#), així com de [l'article 138 del Reial decret 1428/2003, de 21 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament General de Circulació](#) per a l'aplicació i desenvolupament del text articulat de la Llei sobre trànsit, circulació de vehicles a motor i seguretat viària, aprovat pel [Reial decret legislatiu 339/1990](#), de 2 de març, ara derogat. D'acord amb aquests preceptes, és clar que l'ordenació i el control del trànsit a les vies urbanes –amb el que porta de seu, com ara la retolació de senyals de les vies urbanes– és competència administrativa dels municipis, que poden dictar ordenances per a la regulació dels usos de les vies públiques. Però això no significa que l'ordenament jurídic impedisca a l'Administració de l'Estat fer el corresponent requeriment, d'acord amb [l'article 65 de la Llei 7/1985, de bases de règim local \(LBRL\)](#), per fer complir la norma legal estatal en què s'exigeix la retolació almenys en castellà, i en cas de no ser atès aquest requeriment, acudir a la tutela judicial contenciosa administrativa.

Cal recordar ací que aquest tipus de control de legalitat per part de l'Administració de l'Estat sobre els actes i acords de les entitats locals va ser expressament declarat conforme a la Constitució en la [STC 214/1989](#). És per això que la Delegació de Govern a la Comunitat Valenciana, com a òrgan perifèric de l'Administració de l'Estat, té legitimació per a fer requeriments dirigits al compliment de les normes estatals, en aquest cas, per a requerir el compliment de les disposicions de [l'article 56 del text refós de la Llei sobre trànsit, circulació de vehicles a motor i seguretat viària](#), pel que fa a l'exigència de retolar les vies urbanes almenys “en la llengua oficial de l'Estat”. Per la seva banda, [l'article 138 del Reglament general de circulació](#), referit a l'idioma dels senyals, diu: “Les indicacions escrites que s'incloguin o acompanyin els panells de senyalització de les vies públiques, i inscripcions, figuraran en idioma castellà i, a més, en la llengua oficial de la comunitat autònoma reconeguda en el respectiu estatut d'autonomia, quan el senyal estigui ubicat en l'àmbit territorial de la comunitat”. En conseqüència, tot i que al municipi de Bellreguard la retolació de les vies urbanes només en valencià ha estat present diverses dècades, sense que cap òrgan estatal haja fet cap requeriment, no hi ha caducitat ni impediment perquè, advertit l'incompliment de la normativa estatal sectorial, la Delegació de Govern formule en qualsevol moment el requeriment a què es refereixen les mencionades disposicions de la [LBRL](#).

4 Toponímia

El procés de normalització toponímica adreçat a l'ús de la denominació dels municipis en forma exclusivament en valencià és una constant a la si de l'Administració de la Generalitat. En aquest semestre, dos són els municipis que han consolidat aquest canvi o modificació que, en el cas de Castelló de la Plana, ha estat confirmat per resolució judicial.

La denominació del municipi de Castelló de la Plana acordada pel [Decret 40/2019, de 22 de març, del Consell, d'aprovació del canvi de denominació del municipi de Castelló de la Plana/Castellón de la Plana](#) per la forma exclusiva en valencià *Castelló de la Plana* ha estat confirmada per la [Sentència del TSJCV núm. 160/2022, de 9 de maig \(ECLI:ES:TSJCV:2022:2462. Id Cendoj: 46250330042022100130\)](#). El recurs contenciós administratiu, interposat pel Partit Popular a l'Ajuntament de Castelló de la Plana, ha estat desestimat en no apreciar-se cap vici procedimental en la tramitació de l'expedient administratiu. Tot i haver-hi tràmits reglats per al canvi de denominació, tant els exigits per la legislació estatal bàsica (com ara l'exigència d'un quòrum especial per a la formació de la voluntat del ple municipal o la necessària inscripció en el Registre d'ens locals creat per l'Administració General de l'Estat) com per la normativa valenciana, en concret els continguts al [Decret 69/2017, de 2 de juny, del Consell, pel qual es regula el procediment per al canvi dels municipis i d'altres entitats locals](#), res impedeix que l'Administració municipal promoga –i el Consell decideixa– la denominació bilingüe o només en l'idioma cooficial, quan es tracte d'un municipi de predomini lingüístic valencià, com és el cas de Castelló de la Plana. L'opció per la denominació exclusivament en valencià, en respectar els requisits de l'article 4 del [Decret 69/2017, de 2 de juny, del Consell, pel qual es regula el procediment per al canvi dels municipis i d'altres entitats locals](#), és tan adequada com la utilització de les dues llengües. A més, aquesta denominació és coherent amb la tradició històrica i lingüística de la ciutat, tal com acrediten els informes tècnics que incorpora l'expedient. Tampoc aprecia la Sala la invocada desviació de poder, en no haver acreditat el demandant que la intenció del mencionat [Decret 40/2019](#) fora impedir oficialment que s'utilitze la denominació en castellà o espanyol.

També s'ha publicat el [Decret 26/2022, d'11 de març de 2022 del Consell, d'aprovació del canvi de denominació del municipi de Beniardá per Beniardà](#) (DOGV 9306, de 25.03.2022). El procediment seguit per al canvi de denominació es troba a la [Llei 8/2010, de 23 de juny, de règim local de la Comunitat Valenciana](#), i a l'article 13.2 del [Decret 69/2017, de 2 de juny, del Consell, de regulació dels criteris i procediment per al canvi de denominació dels municipis i altres entitats locals de la Comunitat Valenciana](#).